

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5108/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд - Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1759/18 од 15.08.2019. године, у седници већа одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1759/18 од 15.08.2019. године, као изузетно дозвољеној, у ставу другом изреке којим је преиначено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1759/18 од 15.08.2019. године у ставу другом изреке тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1111/18 од 21.09.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да исплати тужилци износ од 12.000,00 динара за састав ревизије, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1111/18 од 21.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да у корист тужиле изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања по стопи која буде важила на дан уплате и то на појединачне новчане месечне износе за март, април и мај 2012. године, све ближе описано у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Прокупљу. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1759/18 од 15.08.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена

пресуда Основног суда у Прокупљу П 1111/18 од 21.09.2018. године у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле уплати тражене доприносе и да јој надокнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара са припадајућом каматом.

Другостепени суд је усвојио жалбу тужене и преиначио одлуку о трошковима поступка. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка је донео руководећи се начелом економичности поступка, уз образложење да је тужила у парничном поступку у којем је потраживала разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водила, могла истовремено да потражује и уплату припадајућих доприноса на исте.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и то одредбе члана 153. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП, тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно наприпремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, погрешно је другостепени суд одлучио да свака странка сноси своје

трошкове поступка. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је странка у целости успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима поступка само у споровима из области породичних односа, сходно посебној одредби члана 207. Породичног закона.

Како је због погрешне примене материјалног права другостепени суд погрешно одлучио о трошковима поступка, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка као у ставу другом изреке, применом члана 416. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП.

Како је тужилца успела у поступку по ревизији, применом члана 153. став 1., 154. и 165. став 2. ЗПП, ставом трећим изреке обавезана је тужена да јој накнади трошкове за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, сходно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић